

متن پرسش

سلام. آیا ائمه عليهم السلام نیز به خودشناسی و تفکر در خود و هستی می پرداختند؟ می نشستند به طبیعت و عظمت هستی نگاه کنند و تعجب کنند؟ یا در خودشان فرو میرفتند و حیرت کنند؟ اساساً چیزی برای آن ها وجود داشت که بخواهند به آن بیندیشند و کشف کنند؟ آیا آن ها از لذت و حیرت و عظمت شناختن بهره ای می برده اند؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: حضرت امام حسین (ع) در دعای عرفه دارند: «إِلَهِی تَرَدُّدِی فِی الْأَثَارِ یُوجِبُ بُعْدَ الْمَرَارِ» خدایا نظر به آثار تو موجب می شود تا از توجه به ملاقات تو دور شوم. پس معلوم است آن ها نیز نظر به آیات الهی دارند و به بالاتر از آیات الهی، بدون حجاب به نور حق نیز نظر دارند. و یا در همان مقدمه‌ی دعای عرفه نشان می دهند چقدر متوجه ظرائف خلقت انسان می باشند. موفق باشید